

betale saa meget mere i Præmie for at være sikrede den samme aarlige Invaliditetsrente for den Tid, de maatte blive Invalidere inden 60 Aars Alderen, og saa bliver det offentlige Tilskud saa meget mindre. I Virkeligheden vil Forholdet blive det samme, forudsat at det offentlige yder det samme Antal Millioner. Og jeg gaar ud fra, at det offentlige snarere vil yde mere, naar det bliver ordnet som Forsikring.

Men det er ikke derpaa, det staar; Spørgsmaalet er, om man vil sige til alle dem, der blive arbejdsudygtige inden deres 60de Aar, at de skulle have Ret til at det offentlige at faa alt, hvad de have Brug for, altsaa efter de Regler, der gælder i Alderdomsunderstøttelsesloven eller, om man vil sige, paa samme Maade, som vi have ordnet det gennem Sygekasserne, at de selv skulle betale noget, og saa giver det offentlige noget. Paa samme Maade ville vi ordne det for den vedvarende syge, som ikke kan komme ind i Sygekasserne, og som man kalder Arbejdsinvalid, og som ikke kan skaffe det fornødne til Underhold for sig og sine. Jeg forudsætter som givet, at vi ikke kunne blive ved det, vi have nu, hvorefter vi sige til alle, der endnu ikke ere fyldte 60 Aar, men alligevel ere ligesaa arbejdsudygtige, undertiden mere end de, der ere over 60: I kunne gaa til Fattigvæsenet, medens vi til dem, der ere 60, sige: I skulle faa, hvad I have Brug for, uden at komme paa Fattigvæsenet. Den Ordning kunne vi ikke blive ved at have; Valget vil komme til at staa imellem, om man vil sige: Hvad enten I ere arbejdsudygtige, naar I ere 30 Aar eller først i 70-Aarsalderen, skulle I faa alt, hvad I have Brug for til eder og eders Familie, uden at I selv yde noget, eller om man vil sige: Vi ordne Hjælpen under den vedvarende Sygdom paa samme Maade som gennem Sygekasserne saaledes, at I selv betale eders, og saa betaler Staten sit. Det, tror jeg, er en god Ordning, og jeg har glædet mig over den Interesse, Sagen har vakt, naar vi se bort fra, at den har været brugt ogsaa som Agitation. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der, naar det kommer til Stykket, er et stort Flertal i Befolkningen, der siger som saa: Ja, naar vi staa overfor Valget mellem, at al Invalideunderstøttelse skal være gratis, eller at den skal ordnes paa samme Maade som Sygehjælpen, ville vi have det ordnet gennem en Forsikring, saaledes som det er ordnet for Sygekassernes Vedkommende, med Tilskud af det offentlige og med Præmiebetaling af den paagældende.

Maa jeg til Slut under min Omtale af dette Spørgsmaal gøre opmærksom paa, at den store Fond, der paa den Maade vil blive tilvejebragt — der har været nævnt 14—1500 Mill. Kr., og det Tal er heller ikke helt galt —, er ikke noget, man saadan bestemmer at tilvejebringe, det er noget, der er en simpel Følge af Forsikringsprincippet. Men atter her er det saaledes, at ærede Medlemmer, som nu en Gang ville benytte denne Sag til at opponere med, have bidt sig fast i, at det skal være en Skat, og saa sige de: Hvorfor i Alverden skulle vi samle et saadant Beløb; vi kunne ligesaa godt kræve de Penge ind hvert Aar og udbetale dem igen hvert Aar til de Folk, der trænge til dem. Men det er ikke nogen Skat. Det er en Forsikring, som ikke har det mindste med en Skat at gøre. Men naar man skal have en Forsikring, er man nødt til — det kende de, der have en lille Smule med Forsikring at gøre — at opsamle en Kapital, fordi det er Renten og Rentes Renterne af de i en tidligere Alder indbetalte Præmier, der skulle skabe det fornødne til, at de paagældende, naar de blive Invalidere eller opnaa en vis Alder, som man regner lig med Invaliditet, kunne faa en aarlig Understøttelse. Man kan ikke lave en Forsikring og saa sige: Men vi ville ingen Kapital have, thi saa faar man ingen Forsikring, saa faar man kun en Skat, der skal opkræves og betales ud igen.

Det er blevet paastaet, at jeg skulde have sagt, at vi paa den Maade kunde afhjælpe al Landets Finansnød, at Statskassens Laan kunde undgaas, og jeg ved ikke alt, hvad man har paastaet, men det har jeg ikke sagt. Det bliver jo ikke Statskassens Penge. Det er Rigsforsikringens, den store Forsikringsanstalts Penge. Det, jeg har sagt, er derimod, at hvis vi tænkte os, at vi havde haft Rigsforsikringsanstalten i Virksomhed et tilstrækkeligt Antal Aar, og den havde anbragt de mange Millioner, der nødvendigvis efter Forsikringsprincippet maa tilvejebringes, i Kreditforeningsobligationer, hvad jeg gaar ud fra, at den i stort Maal vilde, saa havde vi ikke nu staaet saaledes, at vi skulde sende Renten af mange Millioner Kreditforeningslaan til Udlandet, til Tyskland. Om man i Stedet for at have liggende paa mange forskellige Hænder i Udlandet, mere eller mindre fast, Kreditforeningsobligationer til, jeg ved ikke hvor mange Millioner, havde haft de samme Obligationer liggende i en saadan Rigsforsikringsfond, vilde det have været til stor Fordel for Landet, Samfun-